

РЕШЕНИЕ

№ 6157

гр. София, 25.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 04.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **6994** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 28 от Закона за хазарта (ЗХ) във вр. с чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на „ЖОКЕР - 1999“ ООД, ЕИК[ЕИК], против решение № 000030-6010/29.06.2022г. на заместник изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП). С оспореното решение изпълнителният директор на НАП е оставил без уважение искането на жалбоподателя за възстановяване на платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта (ЗХ) в размер на 25 000 лева.
Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, като постановено в противоречие с разпоредбите на материалния закон. Твърди, че лицензът на дружеството е за организиране на хазартни игри в игрално казино, като облагането на тази дейност е уредено в Раздел V на Глава тридесет и втора от Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО) – „Данък върху хазартната дейност. Твърди, че настоящата редакция на чл. 30, ал. 6 ЗХ напълно изключва дължимостта на таксата, тъй като съгласно чл. 30, ал. 7 ЗХ за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал. 1 на чл. 30 от ЗХ, която пък препраща към таксите уредени в Тарифата за държавните такси, които се събират по Закона за хазарта. Сочи, че дружеството се облага с алтернативен данък по ЗКПО, поради което дължи единствено таксата по чл. 30, ал. 1 ЗХ. В подкрепа на горното представя декларациите на дружеството по чл. 246 от ЗКПО и доказателства за заплащането на данъка. По изложените съображения жалбоподателят счита, че платената такса с преводно нареждане от 12.04.2021 г. по чл. 30, ал. 6 от ЗХ е

недължимо платена в полза на НАП и иска от съда да отмени обжалваното решение и задължи административния орган да издаде решение, с което таксата да бъде възстановена. Претендира направените по делото разноски съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът не се явява в открито съдебно заседание и не изпраща представител. С подадена Молба от 30.09.2022 г. (лист 62 от делото), чрез процесуалния му представител оспорва жалбата като неоснователна. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение от страна на жалбоподателя.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не взема участие в производството.

След като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съдът приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество тя е основателна.

С искане с вх. № 24-28-1252/30.05.2022 г. на Централно управление на НАП жалбоподателят е поискал да му бъде възстановена държавна такса, като недължимо платена. Таксата била преведена по сметка на НАП с платежно нареждане от дата 12.04.2021 г. (л. 34 – от делото), с посочено основание чл. 30, ал. 6 от ЗХ, в размер на 25 000 лв.

От фактическа страна издателят на оспорения акт взел предвид, че с негово решение № 000030-1070/01.04.2021 г. е бил продължен срока на издадения на дружеството лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за игрална зала с адрес: [населено място], [улица] (л.18-20), за срок от 5 години. От правна страна приел, че заявителят неоснователно твърди, че не дължи таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, тъй като тя се дължи независимо от такса по ал. 1 на чл. 30 от ЗХ. По горните съображения е счел, че жалбоподателят дължи в условията на кумулативност държавна такса по чл. 30, ал. 1 от ЗХ в размер на 7 700 лева и държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 25 000 лева.

В искането за възстановяване на таксата дружеството е посочило, че към момента на подаване на заявлението за издаване на лиценз за срок от 5 години за организатора не е съществувало задължението за заплащане на тази такса. Твърди, че и по настоящата редакция на закона не се дължи такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ, тъй като съгласно изричната разпоредба на ал. 7 на чл. 30 ЗХ, за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане се събират само таксите по ал. 1 на чл. 30 от закона. В тази връзка намира също, че е недопустимо за една и съща административна услуга да се заплащат две държавни такси, като счита за недължимо платена от него втората такса в размер на 25 000 лв.

Заместник изпълнителният директор на НАП не възприел тези доводи и с процесното решение отхвърлил искането на дружеството, с мотиви, че за продължаване срока на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала, по влязло в сила решение № 000030-1070/01.04.2021 г. на изпълнителния директор на НАП таксите по чл. 30, ал. 1 ЗХ и чл. 30, ал. 6 ЗХ се дължат в условията на кумулативност. Изложил е съображения, че следва да се прави разлика между двата вида такси. Според административния орган таксата по чл. 30, ал. 1 ЗХ не е част от изискванията за издаване и поддържане на лиценза, а е условие за получаване на такъв и възниква като задължение за организатора след влизане в сила на решението, докато таксата по

чл. 30, ал. 6 ЗХ е такса за надзор над хазарта и хазартните дейности, която защитава както частния интерес, така и публичния интерес.

В мотивите на оспорения акт се посочва и, че от разпоредбите на чл. 29, ал. 3 чл. 30 ал. 1, ал. 6 и чл. 10 от ЗХ, разгледани в тяхната свързаност, е видно, че изпълнителният директор на НАП действа при условията на обвързана компетентност и е длъжен да събере всички предвидени в действащото законодателство държавни такси от искателя, преди да пристъпи към издаване на удостоверение за издаден лиценз по влязло в сила негово решение по ЗХ и към фактическото му предоставяне на искателя. Съгласно разпоредбите на чл. 3, ал. 1 и чл. 4, буква „о“ от Закона за държавните такси /ЗДТ/, административният орган - оказващ административната услуга или издаващ искания документ, е длъжен да събере определените със закон държавни такси при предявяване на искането за извършване на действието и/ или при издаване на искания документ. Доколкото освобождаването от заплащане на дължими държавни такси се регламентира също със закон, в случая такава правна възможност не е предвидена спрямо искателя нито в ЗХ, нито в лимитативно изброените в чл. 5 от ЗДТ случаи на освобождаване от държавни такси.

По тези съображения ответникът приел, че искането за възстановяване на държавната такса в размер на 25 000 лева по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, преведена от жалбоподателя на 12.04.2021 г., се явява неоснователно и го оставил без уважение с оспореното решение. Последното подлежи на обжалване пред Административен съд - [населено място] съгласно чл. 28, ал. 1 ЗХ.

При така установената фактическа съдът, на основание чл. 168, ал. 1 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт и намира следното.

Решението е издадено в предписаната от чл. 59, ал. 1 АПК писмена форма, като съдържа задължителните реквизити, посочени в ал. 2 на същата разпоредба. Оспореното решение е издадено от компетентен орган – заместник изпълнителен директор на НАП, съгласно възложените му функции да упражнява правомощията на изпълнителния директор на НАП за периода от 28.06.2022 г. до 01.07.2022 г. със Заповед № ЗЦУ-1178/27.06.2022 г. на изпълнителния директор на НАП.

Посочени са фактическите и правните основания за издаването му, което е предпоставка за упражняване на контрол за законосъобразност. При издаването на решението съдът намира, че не са налице допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание. Решението е постановено при неправилно е приложение на материалния закон.

Съдът споделя становището на ответника, че таксите по чл. 30, ал. 1 и ал. 6 ЗХ са различни по своето естество и характер, но това не обуславя извод за тяхната приложимост винаги в условията на кумулативност. В случая административният орган не е взел предвид разпоредбата на чл. 30, ал. 7 от ЗХ, според която за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО) се събират само таксите по ал. 1 на същата разпоредба. В този смисъл е основателен довода на жалбоподателя, че според вида на организирания от него „хазартни игри с игрални автомати в игрална зала“, дейността му попада в приложното поле на чл. 242, ал. 1 от ЗКПО (облагане с алтернативен данък върху хазартна дейност с игрални автомати, който е окончателен), в който случай се дължи само таксата по чл. 30, ал. 1 от ЗХ.

П. лиценз с решението от 01.04.2021 г. е за организиране на хазартни игри с игрални

автомати в игрална зала. Облагането на тази дейност е уредено в Раздел V на Глава тридесет и втора от ЗКПО – „Данък върху хазартната дейност“. Съгласно чл. 242, ал. 1 ЗКПО, хазартната дейност от игри с игрални автомати, за каквато е издаден лиценз в случая, се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен. Посочената Глава тридесет и втора на ЗКПО е част от Част пета на същия закон, като на основание чл. 218, ал. 1 ЗКПО, данъчно задължените лица, посочени в тази част (пета), вместо с корпоративен данък се облагат с алтернативен данък за дейностите, посочени в тази част. От горното следва извода, че продълженият на дружеството лиценз с решението от 01.04.2021 г. е за дейност, облагана с алтернативен данък. Изричната уредба на чл. 30, ал. 7 ЗХ не допуска противоречиво тълкуване, като посочва, че за този вид хазартни игри се събират само таксите по ал. 1 на чл. 30 ЗХ, поради което, неоснователно е в случая събирането на такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ.

По изложените съображения оспореното решение е неправилно поради противоречието му с материалния закон и следва да бъде отменено. Преписката по искане с вх. № 24-28-1252/30.05.2022 г. за възстановяване на платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ следва да бъде изпратена на органа, с указания за възстановяване на поисканата сума от 25 000 лв. като недължимо платена по сметка на НАП.

С оглед изхода на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на жалбоподателя искане за присъждане на разноски, на основание чл. 143, ал. 1 АПК такива му се дължат – 50 лева ДТ и 2000 лева заплатено адвокатско възнаграждение, видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие. По направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и с оглед фактическата и правна сложност на спора, съдът счита, че същото следва да бъде редуцирано, като го определя в размер на 1280 лева на основание чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 000030-6010/29.06.2022 г. на заместник изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „ЖОКЕР-1999“ ООД, ЕИК[ЕИК], сумата от 1330 (хиляда триста и тридесет) лева разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: